

derpaa snart der, snart her, hemmeligt og aabenbart; thi at Finanslovsforlaget skal laves om, saa det kan blive tjenligt for dette Ministerium, det ønsker jeg ikke. Derfor siger jeg: Nej!

Ordføreren (H. Holm): Det glæder mig, at det ærede Medlem fra Ringbøbing (S. C. Christensen), saa stærkt som han gjorde, udtalte, at han nu og i Fremtiden kun ønskede at drive Forhandlingspolitik, og udtalte sig bestemt mod al Wisnepolitik; men jeg forstaaer ikke ganske, hvorledes det skulde være muligt, at drive Forhandlingspolitik, og saa at nægte, hvor det tilbød sig, at forhandle om det vigtigste Spørgsmaal, som ligger Partiernes mellem, nemlig Forfatnings-spørgsmaalet. Da vi begyndte den Forhandlingspolitik, der er ført i de sidste Aar, var det jo ikke fordi vi fra vor Side havde den Tanke, at man for Tiden med Nytte kunde forhandle om en Løsning af den store politiske Konflikt; men det har ganske sikkert været den, at saa snart man fra nogen Side ønskede en Forhandling om, paa hvilken Maade, man kunde komme ud af det Uføre vi sidde i, have vi ikke ment, man kunde forsvare at nægte at forhandle om dette, og jeg gik i Virkeligheden se den, der tør paa-tage sig Ansvar for at nægte at forhandle om Maaden, hvorpaa man kan komme ud af de nuværende politiske Tilstande. Det ærede Medlem sagde, at man kunde komme ud deraf, blot ved at se Tiden an, ved at vente, indtil den belejrlige Stund kom, og det bragte mig til at tænke paa en Tale, som jeg en Gang hørte af afdøde Berg ved et Folkemøde. Han formæde sin Tale over disse Ord: „Biende Mand fanger Bør, men Børen hier efter ingen,“ og han udviklede, som der forekommer mig ganske rigtig, at man skal forstaa at vente, thi biende Mand fanger saa omsider Bør. Men naar Djeblilket kommer, da Børen blæser fra den rette Kant, da gælder det om at gribe den gunstige Lejlighed, for Børen hier efter ingen. Det forekommer mig, at det ærede Medlem, naar han tager Ordet for at vente, skulde tage begge Dele af denne Udtalelse til Efterretning. Om der nu er et Djeblil, hvor det kan lykkes at faa en saadan Løsning af den politiske Konflikt, at vi kunne være tjente dermed fra Landets Synspunkt og fra Grundlovens Synspunkt, det ved ikke jeg, men er der et saadant Djeblil eller kommer der et saadant Djeblil, er jeg paa det rene med, at man ikke bør afvise en Forhandling. Allermindst forstaaer jeg det ærede Medlems Standpunkt, naar han siger, at hans Grund til at stemme mod Finans-

lovens Overgang til Landstinget, er den, at han er imod, at der skal drives hemmelige Underhandlinger. Jeg forstaaer det aldeles ikke; thi hvis vi nu stemme mod Finanslovens Overgang til Landstinget, er der kun en Maade, hvorpaa Forhandlinger mellem Landsting og Folketing kunne finde Sted, og det er gennem hemmelige Underhandlinger. Hvis vi ikke sende Finansloven over til Landstinget, og altsaa tilbyder en Forhandling med Landstinget om Budgettet ad den regelmæssige Vej, er der jo slet ingen andre Vej til at faa Landstinget i Tale end gennem det, som det ærede Medlem saa højlig afstjer, nemlig de hemmelige Underhandlinger. Hvis det altsaa er det ærede Medlems Grund til at stemme mod Finanslovens Overgang til Landstinget, forstaaer jeg ham ikke.

S. C. Christensen: Den ærede Ordfører kan ikke forstaa, at jeg kan stemme imod Finansloven her, naar jeg dog vil føre Forhandlingspolitik — det kan ogsaa være muligt, naar jeg nu har udtalt mig, at den ærede Ordfører fremdeles ikke forstaaer mig, men selv med Risiko derfor mener jeg dog, det er rettest for mit Bedkommende at udtale mig for det ærede Ting's Medlemmer. Jeg sagde det allerede i Fjor, og jeg skal gentage det her i Aar: at dersom jeg stod her som Medlem af et Flertal, som jeg stolede paa, og som jeg var vis paa ikke havde til Hensigt at lave Forlig med dette Ministerium, saa kunde jeg ogsaa med dette Flertal deltage i at sende Finansloven over til det andet Ting, det vilde jeg ikke frygte for. Og hvorfor skulde jeg frygte derfor, naar vi, et sikkert Flertal, her lavede Finansloven, som vi ønskede den og sendte den over til Landstinget under den Forudsætning: dette Ministerium skal ikke have den — vi havde den saa selvsølgelig ogsaa i den Form, at dette Ministerium ikke kunde bruge den. Saa var det jo med det samme at sige til Landstinget: Vi ville meget vel en Overenskomst, vi ville ikke afvise en Forhandling om en Overenskomst, men det, vi ville er, at Landstinget maa give Afkald paa dette Regimente, paa denne Regering, paa dette System, som det har knyttet sig til. Men det er ikke den Fordring, som dette Flertal stiller; dette Flertal sender ikke Finansloven op i det andet Ting under denne Forudsætning, det forlanger jo ikke, at Landstinget skal give slip paa dette Ministerium — det behøver jeg jo ikke at oplyse om, det kan enhver læse i Folketingstidende, i Fællesudvalgets Indstilling i Fjor. Men naar Flertallet ikke stiller denne Fordring og det oven i Røbet